

»Ukaz od zgóraj vélel:
Prišel je čas slovesa —
Izidi! . . . Sámo jedno
Potožim vam, nebesa!

»K zibeli moji nékdaj
Prišle so blage Vile,
Daróv so pevskih méni
Dobrotno podelile.

»Dorasel sem mladenič,
Razvil se v brdkem cveti,
Tedaj iz srca pesmi
Pričele so mi vreti . . .

»Ni láhko petje táko
V deželi se glasilo,
Bilò rojakom, méni
Čaróбно je tešilo.

»Umiram zdaj. A z máno,
In to budí mi togo —
Umró vsi pevski glási,
Tešèč srcé ubogo . . .

»In vènder, vé nebesa,
Ki pevca me volila,
Lahkó v srcé zdaj drugo
Čut pevski bi izlila!

»Lahkó . . . Prestane pevec,
Molèè se kvišku sklone —
V prirodi véčer díha,
Za góro solnce tone.

»Odprite okno«, lahno
Prijeteljem šepèèe,
»Da solnéni žar poslednji
V stanico prileskeče!«

Poslušajo drugóvi;
Na solnénega sijaja
Prozórnem žarku — slavec
Priletel je iz gaja.

Obkrožil pevca glávo,
Poljubil čelo bledo
In zopet je odletel
Med svojcev dragih sredo . . .

Vtonilo solnce zláto
Za górske je grmade —
Ostavlil pevec bolni
Željé in upe mláde.

Tedajci se oglasil
V grmičji je dobrávec:
Zapel je sládko pesem
V goščavi dróbní slavec.

Nebó je čulo pevca:
Bolesti v lek peréči
Od tákrat pôje slavec
Ljubezui spev zvenéči!

Gr. Novák.

Sněžec, beli sněžec . . .

Sněžec, beli sněžec
Krije pólje, log;
Od kapele s hriba
Gledam svet okrog.

Dušo sèn objame,
Gledam vès zavzet:
Pod seboj doline,
Zóren gledam svet.

V vrtu cvètnem pôje
Déklica glasnó,
Čez ograjo gleda,
Sluša jo nekdo . . .

Sněžec, beli sněžec
Prebudí oči —
Duša se zamisli
V mláde prèšle duí . . .

y.

